

Sygn. akt II UK 488/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku G. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o świadczenie przedemerytalne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 27 marca 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz art. 365 § 1 k.p.c. i art. 10 k.p.c. i art. 184 k.p.c.

Skarżąca podniosła, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, przedstawione w formie następujących pytań: 1) „czy prawomocny nakaz zapłaty nakładający na pozwanego pracodawcę obowiązek zapłaty pracownikowi odprawy w trybie przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników stanowi nowy dowód w rozumieniu art. 114 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji, gdy uprzednio ubezpieczonej odmówiono prawa do świadczenia

przedemerytalnego jedynie z uwagi na tryb rozwiązania umowy o pracę następnie skutecznie zakwestionowany na drodze postępowania sądowego, czego konsekwencją jest rzeczony nakaz zapłaty?, 2) czy w kontekście zasady *res iudicata* oraz związania innych sądów sentencją prawomocnych orzeczeń na zasadzie art. 365 § 1 k.p.c. dopuszczalne jest ponowne badanie przez równorzędny sąd powszechny okoliczności sprawy uprzednio już osądzonych, prowadzące do uznania, iż stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy wbrew zawarciu w tym przedmiocie ugody sądowej oraz wbrew wydaniu prawomocnego nakazu zapłaty z uwagi na rzekomą pozorność oświadczeń stron?”. Ponadto stwierdzono, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo zaś sformułowanie zagadnienia prawnego, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że to zagadnienie rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, nie zastępuje uzasadnienia takiego wniosku (postanowienie SN z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Już na wstępie należy zauważyć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają – nie można twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne *prima facie*, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania

Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, niepubl.).

Zagadnienie prawne to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie przede wszystkim konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawieniu argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienia SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51).

Ponadto można przypomnieć, że ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których wynika (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

W uzasadnieniu zaskarżanego wyroku Sądu Apelacyjnego podniesiono, że roszczenie wnioskodawczynie dotyczące przyznania jej świadczenia przedemerytalnego było już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie o sygnaturze VU [...] zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z 17 listopada 2010 r. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawczynie przedstawiła nowe okoliczności pozwalające na przyznanie jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Wnioskodawczynie domagając się przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego przedłożyła prawomocny nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w O. w 4 marca 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt IV Np [...] nakazujący stronie pozwanej [...] Spółka Akcyjna w W. zapłatę 1.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty. Zdaniem wnioskodawczynie wskazany nakaz zapłaty miał świadczyć, że stosunek pracy pomiędzy wnioskodawczynią a jej pracodawcą został rozwiązany z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy.

Sądu Apelacyjnego stwierdził więc, że przedłożony dowód w postaci nakazu zapłaty nie wskazuje na nowe okoliczności nieznane przy poprzednim rozpoznaniu sprawy. Wskazany nakaz zapłaty zasądza jedynie na rzecz wnioskodawczynie pewną kwotę pieniędzy, co było następstwem uzyskania przez wnioskodawczynię (na podstawie zawartej ugody) zmiany świadectwa pracy przez pracodawcę. Okoliczność ta – zmiana świadectwa pracy – na którą powołuje się wnioskodawczynie została oceniona w prawomocnie zakończonym postępowaniu jako okoliczność która nie powoduje nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W tym kontekście należy stwierdzić, że trudno doszukiwać się w zaskarżonym orzeczeniu naruszenia wskazanych przepisów, a tym bardziej twierdzić, że jest to naruszenie oczywiste. Tym samym nie sposób uznać skargi na oczywiście uzasadnioną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.